

[Wihjelm]

– og ikke bare herhjemme – gøres nu til et problem, der især har at gøre med folketingets begrænsede mulighed for at få indflydelse på finansloven. Det er klart, at den opfattelse deler vi ikke.

Skal jeg gå til selve forslaget substans – det er jo heldigvis ikke ordførerens pep talk, vi skal forholde os til, men ideen i det – så vil jeg da godt sige noget venligt om det: jeg synes, hensigten med ligesom at have lidt bedre tid til behandlingen er rigtig, men vi mener altså ikke, at den opnås.

Man kunne sige, at det, man her ville tvinge en regering til, var, at den i hvert fald var nødt til at lægge disse beslutningsforslag frem, men når vi ser, hvordan det er gået på andre leder og kanter, er der ingen grund til at tro, at der ville være nogen som helst reel ændring i folketingets muligheder for at skaffe sig bedre tid til grundigere at behandle finanslovene.

I forvejen er det jo sådan – og det må vel også fremskridtpartiet erkende – at uanset hvad man beslutter i oktober kvartal, så kan folketingsflertallet til enhver tid lave det om med både 1, 2 og 10 mia kr., inden det skal vedtages.

I forvejen er det også sådan, at de største ændringer, der sker, er, når nogen ude omkring, i virkeligheden uden for murene her, fra det ene nytår til det andet nytår går hen og ændrer arbejdsløshedsdagpengenes udgift med 7-8 mia kr. ved at fyre 140.000 mennesker, som det skete under den smalle træskoregerings regime i 1974. Det er dér, de virkelig store ændringer fremkommer i forhold til det, man havde forudsat.

Når jeg siger, at forslaget ikke ville få nogen reel betydning, hænger det ganske enkelt sammen med følgende. Vi har et konkret punkt, hvor der er givet nogle rammer for arbejdsbetingelserne omkring finansloven, og det er grundlovens § 45, som siger, at der skal være 4 måneder til at behandle den. Men vi har set, i hvert fald i alle de år, jeg har været herinde, at det reelt ikke respekteres. Det, der sker 4 måneder før, er en pro forma-fremsættelse af noget, som alle på det tidspunkt ved overhovedet ikke ligner regeringens forslag. Det har det været, uanset om det var venstre-regeringen i 1974 eller det har været de socialdemokratiske regeringer eller det har været SV-regeringen. Dér har de ikke noget at lade hinanden høre.

Det er ellers en regel, som tager sigte på, at der skal være ordentlig tid til en rimelig behandling, hvor folketinget har mulighed for at gøre op med sig selv og undersøge til bunds, hvordan disse ting burde se ud, eller hvad der er flertal for eller ikke er flertal for, men den respekteres faktisk ikke.

Vi ser gang på gang, at de egentlige forslag fra regeringen, bortset fra de helt automatiske fremskrivninger, som er det eneste, man respekterer 4 måneders reglen for, ligger der få uger i bedste fald, før man er tvunget til at tage stilling, og når det er erfaringen med en grundlovsbestemmelse i § 45, så ser vi ikke nogen som helst grund til at foregøgle nogen som helst, at dette fremskridtsforslag, der ville tvinge regeringen til et par gange at lægge et beslutningsforslag frem, ville have en reel betydning for vilkårene for behandlingen af finansloven.

Flygaard (DR):

Intentionerne i det foreliggende forslag kan vi for så vidt tiltræde. Spørgsmålet er blot, hvorledes de rent praktisk kan blive realiseret.

Erfaringen synes jeg i hvert fald har til sagt, at det var ønskeligt, at man havde længere tid, end vi har haft, til at foretage en reel behandling af finanslovsforslaget. Jeg føler tit, at man i perioder er udsat for et ganske betydeligt arbejdsmæssigt pres. Det er heller ikke særlig tilfredsstillende, når man på et vist tidspunkt skal tage stilling til 600 eller 700 ændringsforslag og gerne skulle nå at komme igennem dem i løbet af en formiddag, selv om der har været lejlighed til at diskutere det nogle gange i forvejen.

Hvis fremskridtpartiets forslag bygger på den forudsætning, at man rent faktisk er i stand til at opregne, hvilke udgifter der må komme – og vi kan vel sådan set føje indtægterne til – tror jeg, det er urealistisk. Jeg tror ikke, man har et så statisk samfund, at man er i stand til at foretage en sådan beregning; det er nødvendigt, at der fortsat finder en tilpasning sted. Jeg tror heller ikke, at man med dette forslag under nogen form kommer til at undgå en tillægsbevillingslov. Når dette også måtte være tilfældet, kan man godt som konklusion spørge sig selv, hvad der så reelt kommer ud af at vedtage et for-